

BOSNIAN-AMERICAN INDEPENDENT NEWSPAPER

Sabaha

Cijena \$1.50

New York 19.Mart 1999. Broj 66. Godina II

Price \$1.50

**DOUG
HOSTETTER:
Čovjek ogromnog
srca**

**Alen Kolenovic:
KORAK BLIŽE
CRNOM POJASU**

AMERIKANCI POMAŽU BOSANSKE STUDENTE

Čovjek ogromnog srca

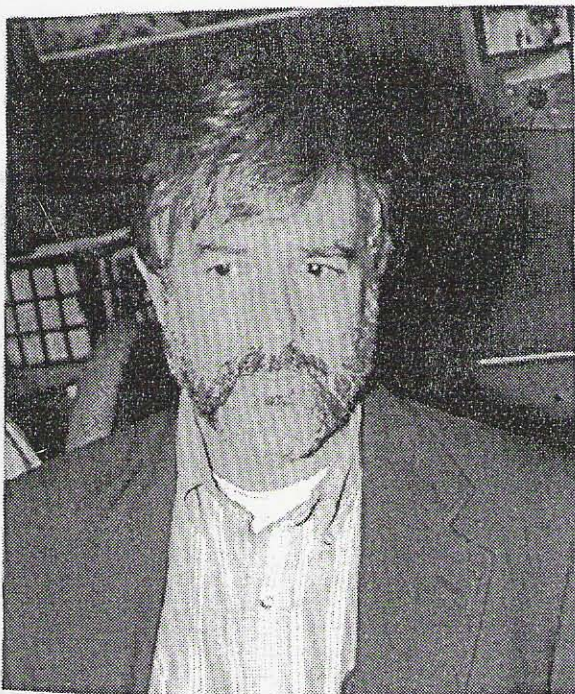
U Americi pod pokroviteljstvom Douga Hostettera školuje se 154 bosanska studenta

Intervju vodio: Rašid Nuhanović

Doug Hostetter, direktor bosanskog studentskog projekta. Na ovom projektu radi od 1993. godine pokušavajući studentima da iz ratnog vihora dođu u Ameriku i studiraju. I kako kaže: "U Bosni je bjesnio rat i tamo nisu mogli studirati, a u Zagrebu ili Beogradu nisu mogli jer su Bošnjaci ili su iz mješanih brakova i zato smo se opredijelili da takve studente dovedemo u Ameriku i da im obezbijedimo školovanje." Takođe u ovom razgovoru prije nego što smo počeli sa intervjuom reče: "Imamo studenata iz svih gradova i kantona Bosne i Hercegovine. Neki od njih su već stekli i magistarsku diplomu kao što je Samir Kulenović iz Bihaca iako nije znao ni jednu riječ engleskog jezika kada je došao na posdiplomski studio u Ameriku. Samir je već magistrirao na Građevinsko-arhitektonskom fakultetu."

SabaH: Šta je Vaš osnovni motiv za vaše angažovanje u ovim poslovima?

Doug H: Nama je potpuno jasno da je genocid učinjen u Bosni i kao Amerikanci, civili mi smo razmišljali šta bi mogli uraditi da bi zaustavili taj genocid ili bar ublažili njegove posljedice. Došli smo do saznanja da bi mi mogli pokušati spasiti inteligentne i pametne bosanske studente koji nisu u mogućnosti

DOUG HOSTETTER

(Foto SabaH)

nastaviti sa edukacijom zbog rata ili zbog etničkog čišćenja.

SabaH: Osim Bosne i Hercegovine bili ste uključeni u određene humanitarne aktivnosti i u nekim drugim zemljama, gdje ste sve bili uključeni?

Doug H: Ja sam počeo moj politički posao u Vjetnamu za vrijeme

vjetnamskog rata. Za vrijeme tog rata otišao sam u Vijetnam kao učitelj. Tada sam shvatio da ako ne mogu zaustaviti rat u Vjetnamu mogu bar pomoći vjetnamskim studentima u njihovoj edukaciji za vrijeme rata. Postigao sam to da su moji vjetnamski studenti bili mnogo više edukovani i mogli su pomoći kada se tamo rat završio.

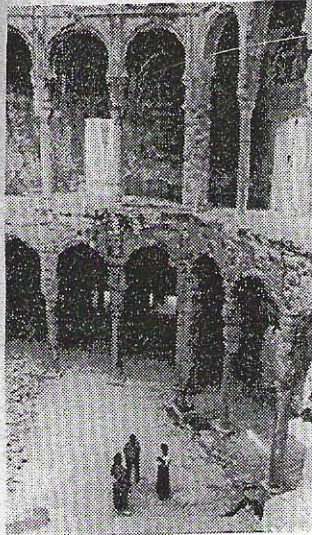
SabaH: Vaše angažovanje u pomoći Bosni se odnosi na pomoći mladim ljudima u njihovom školovanju uglavnom.

Doug H: Mi smo imali nekoliko razloga za naš posao. Prvo da spasimo jedan dio bosanske inteligencije znajući da srpska strana pokušava ubiti bosansku inteligenciju. Mi smo pokušavali spasiti nešto od bosanske pametne i inteligentne omladine i pomoći im u nastavku edukacije. Drugo željeli smo da ti studenti dođu u Ameriku i da edukuju Amerikance u vezi toga šta se u stvari dogodilo u Bosni. Svaki student je rekao da on osjeća odgovornost da kaže šta se u stvari dogodilo u Bosni, šta se dogodilo u njihovoj regiji, šta se dogodilo u njihovoj kući i njihovoj porodici. I treće htjeli smo upozoriti Amerikance koji ne shvaćaju i nevjeruju šta je to genocid, etnička i rasna diskriminacija i da im damo mogućnost da otvorimo škole za ove ljude koji su to doživjeli.

SabaH: Koliko je uz Vašu pomoć mladih Bosanaca došlo u Ameriku i kakvi su njihovi rezultati u toku školovanja?

Doug H: Mi u bosanskom projektu imamo 154 studenta. Ustvari 151 studenta iz Bosne i Hercegovine i tri studenta iz Prištine koji su došli u proteklih šest mjeseci.

(NASTAVAK SA PREDHODNE STRANĀ)

UNUTRAŠNOST VJEĆNICE, juli 1996.
Snimio: Doug Hostetter

SabaH: Kažite mi nešto u vezi rezultata ovih studenata.

Doug H: Program je svakako interesantan iz tri pravca. Za studenta, za školsku ustanovu odakle su studenti došli i svakako za američku familiju koji su primili ove studente. Svako nešto nauči iz ovog projekta i dobije nova saznanja. Svi Bosanci su uspješno radili i učili. To je svakako i zbog toga što smo mi izabrali najbolje studente. Mi nemamo ni jednog studenta koji nije uspio. Oni su bili smješteni u najboljim koledžima u Americi. I koledži su bili jako zadovoljni njima. Imali su odlične studente koji su u njih nešto naučili. Naučili su ih u vezi svega vezano za etničko čišćenje i genocid, šovinizam i mogu biti dobri članovi akademskog komunitija. Familije kod kojih su studenti boravili su postale bogatije sa tim znanjem i saznanjima. Ja sam imao dva bosanska studenta u mojoj kući koji su bili dio moje familije. Moja djeca, dva moja sina, jedan od 13 a jedan od 16 godina su dobila dva bosanska brata. Kada su Bosanci diplomirali moji sinovi su prisustvovali toj svečanosti i bili su prvi koji su im čestitali. Mi smo posjetili njihove familije u Bosni a i njihove familije su posjetile nas ovdje u jAmerici. To je bilo divno iskustvo za sve nas. Jedan od tih studenata je bio iz Bihaća a drugi iz Kozarca.

SabaH: Da li ste pratili šta se dogodilo sa ovim studentima po završetku studija ovdje u Americi?

Doug H: Neki od njih su u kontaktu sa nama pa sam upoznat šta se dogodilo, ali sa nekim smo izgubili kontakt. Za mnoge znamo da su još uvijek na školovanju. Neki su dostigli PHD nivo, oko 15 njih se vratilo u Bosnu svojim familijama. Za 20 znam da su im familije došle ovdje kao izbjeglice i oni su ostali ovdje sa svojim familijama. Kao što rekoh, većina njih se još uvijek školuje i mi ne znamo šta će oni uraditi nakon toga. Ja sam danas razgovarao telefonom sa studentom čija je familija nedavno došla ovdje kao izbjeglice, ovaj student ima grin kartu ali ipak želi da se vrati i da radi u Bosni. Prošle godine imali smo studenta čija je familija došla iz Mostara i to sa zapadne strane. Bila je muslimanka čiji je otac poginuo za vrijeme rata, majka joj je bila ovdje kao izbjeglica, ali se ona vratila u Bosnu da sa ujakom živi i radi u jSarajevu zato što je željela pomoći svojoj zemlji.

SabaH: Koji su vam kriteriji prilikom odabiranja ljudi za dovođenje u Ameriku?

Doug H: Mi imamo nekoliko kriterija. Prvo, moraju biti najbolji studenti što svakako zahtijevaju i koledži ovdje. Drugo, to moraju biti studenti kojima je na neki način onemogućeno da nastave školovanje u BiH ili zato što im je fakultet razrušen ili zato što su žrtve etničkog čišćenja. To jest ako su njihove familije izbjeglice. I na kraju, studenti moraju potpisati papir da razumiju da je razlog za ulazak u ovaj program taj, da će se po završetku školovanja preko ovog programa vratiti u svoju zemlju i pomoći joj kao stručni kadar. Mi saradujemo sa nekoliko različitih organizacija čiji je prvenstveni cilj jednak kao i naš kao što je na primjer Svjetski univerzitetski servis čije je sjedište u Austriji koji imaju sjedište u Zagrebu i Sarajevu i oni posmatraju i otkrivaju studente. Oni selektiraju najbolje studente i oni šalju njihove karakteristike nama. Mi onda ovdje u Americi razgovaramo sa odgovornima na koledžu i objašnjavamo im šta se dogodilo sa njihovim familijama u Bosni. Ti odgovorni kažu da je to strašno i da

DOUG HOSTETTER

je to genocid. Nakon njihovog pitanja šta mi možemo učiniti da pomognemo, mi kažemo njima da oni mogu dati besplatno školovanje za talentovane bosanske studente. Mi kažemo da mi nemamo novaca, ali da imamo izvanredne studente. Iako vi nama date besplatno školovanje mi ćemo vama učiniti uslugu i dati vam izvanredne i talentovane studente. Oni onda kažu da im pošaljemo nekoliko rezimea i nakon toga koledž automatski izabere onog kojeg oni hoće. Mi njima naravno pošaljemo nekoliko rezimea. Znete, oni nekada žele mladića a nekada djevojku, nekada žele nekoga talentovanog za psihologiju a nekada žele talentovanog za muziku i tako dalje. Mi im tako izlazimo u susret.

SabaH: Vi ste u Bosni bili više puta. Kažite mi šta mislite o Bosni i bosanskom narodu?

Doug H: Ja puno volim Bosnu. Imam tamo puno prijatelja i familija. Meni je najdraža jedna familija u Bihaću a jedna je dođuše još uvijek u Zagrebu, ali će se uskoro vratiti svojoj kući u Kozarac. Kad god odem u njihovu kuću ja probam njihovu izvanrednu bosansku hranu. Posebno mi je zadovoljstvo kada posjećujem familije mojih studenata u Bosni, oni me izvanredno dočekaju. Mi imamo studente iz skoro svih mjesta u Bosni. Ustvari, veći dio posla sam ja završio i prije nego sam otišao prvi put u Bosnu. U Hrvatskoj sam intervjuisao bosanske studente u izbjegličkim kampovima a onda i studente na ulici u Sarajevu.

Uzimao sam njihove karakteristike od njihovih komšija i prijatelja. To je bilo u zadnjim mjesecima rata. Bio sam tamo do oktobra 1995. godine

Ona sam opet otišao u Bosnu 1996. a bio sam tamo i ovoga ljeta. Prošlog ljeta sam otvorio školu engleskog jezika u Prijedoru, Sanskom Mostu i Kozarcu. Imao sam slučajeve da su bosanski muslimani bili predavači i učili su srpske dake engleski jezik. To je bilo prošlog ljeta u Prijedoru. To je za mene bilo izvanredno iskustvo.

SabaH: Recite šta inače mislite o bosanskoj budućnosti?

Doug H: Ja ne znam šta bi vam rekao o bosanskoj budućnosti. Ja znam da nemam nikakav politički niti etnički kriterij za bosanske studente. Većina od njih su Bošnjaci muslimani ili su iz mješovitih brakova a imali smo ih nekoliko koji su bili čisti Srbi ili čisti Hrvati i svaki od njih je prošao kroz testove multietničkog shvatanja. Naučeni su da respektuju ljude po tome ko su i šta znaju a ne po njihovoj religiji ili religiji njihovih roditelja ili djedova.

SabaH: Kako obezbjeđujete sredstva za Vaše humanitarne aktivnosti?

Doug H: Kada studenti dođu ja ih stavim u svoje auto i odvedem na koledž. Tamo ih zamolim da pred svima kažu i ispričaju šta se desilo u Bihaću, Prijedoru, Kozarcu i tako dalje. Ispričajte sada šta se dogodilo sa vašom familijom ocem, majkom, djevojkom, komšijama. I onda, ja malo objašnjavam šta ja znam o Bosni i Hercegovini. Ona ja Amerikancima otkrivam pravu suštinu i kažem im, vi ste kršćani i vjerujete u Boga i vama Bog nije dozvolio da ubijate, ali vi ste odgovorni, jer su njihove familije muslimanske ubijane od kršćana. S toga ste vi dužni pomoći njima ovdje i nije rijedak slučaj da muslimansku djecu prihvataju jevrejske familije a naravno i kršćanske. Svi se oni uče da vole jedno drugo kao ljudsko biće i to je ustvari najljepši dio ovog posla.

SabaH: Hvala Vam mnogo na datom intervjuu za SabaH i ja Vam želim puno sreće i uspjeha na poslu koji radite.

Doug H: Hvala i vama i mnogo sreće.